

Az a napverte sáv

In memoriam Petri György

PRÓZA - LX. évfolyam, 47. szám, 2016. november 25.

„Volt, hogy nem szólt hozzám napokig, *nem vetkőztem le*, sötét tárgyak úsztak a hajnali derengésben. Mit képzelsz te magadról, kiabáltam vele, *letoltam a nadrágom*, morajlottak a befilcesedett vatelindarabok. Hallgatott, és ettől csak még inkább elöntött a düh, *így szoktam meg, ha bokor alatt dugok*, üldözött a véres, napverte sáv, kövekre vágta szét a szívemet. Mások legalább nem vertek át, gyűlöltek, el akartak pusztítani, de legalább nem mondták soha, hogy szeretlek, Teri, sipítoztam, *ő meg nyugodtan levette zakóját, és ledobta a földre*, mocskosabb vagy mint a föld, üvöltötték körülöttem a tárgyak. Most mi van, lírai te, lenézel engem, azt hiszed, erre se vagyok jó, meg másra se vagyok jó, soha, semmilyen téren, *kértem, csókolj meg*, hátha befogom ezzel a sötét tárgyak pofáját. Bezzeg régebb, zúdultak ki a csontig koptatott szavak a számon, *a nyála kicsit megnyugtatta felhorzolt ízlelőbimbóimat*, kések, láncfűrészek, pengés szerkezetek indultak felém, hogy elvágjanak. Soha nem szeretnél, motyogtam erőt gyűjtve a következő támadásra, *ő meg nevetni kezdett*, a pengék vigyorogva közelítettek. Nincs is szeretet, János, te találtad ki, hogy különbnek érezhesd magad, vágtam hozzá élesen, *nevetett és folytak a könnyei az arcomra*, próbáltam koncentrálni arra, hogy mennyire kívánom, de a sötét tárgyak szívtak el, magukba, többfelé, darabokban.”